

Neděle 2. adventní
Mk3,20-35
7.12.2025

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho, který byl, který je a který přichází.

Introit:

Hospodin ti dává důtku satane, důtku ti dává Hospodin, který si vyvolil Jeruzalém.
Což to není oharek vyrvaný z ohně?

Píseň: 444

Čtení: Gn3,1-7

Píseň: 452

Kázání: Mk3,20-35

Zdá se, že v přečteném oddíle je řada nesourodých motivů. Nejprve shromáždění na blíže neurčeném místě. Jediné, co nám pisatel prozradil, je, že Ježíš *vešel do domu* nebo jinak, že *přišel domů*. Potom jsou zde ti blízcí, rodina, která jej považuje za pomateného.

A ještě hůře a ostřeji to vidí inspekce z Jeruzaléma, zákoníci. Zákoníci si myslí, že Ježíš je posedlý Belzebulem, tedy jakýmsi ďáblem či satanem, který možná ovládl celý dům. Přesný název – Belzebul – tohoto padlého anděla je „pán domu“. Belzebul je pánem domů, ve kterých koná své zkázně dílo.

Tentokrát střet s těmi, kteří Ježíše osočují z nekalých praktik, je „tête-à-tête“, tedy z očí do očí. Dokonce si Ježíš zákoníky volá k sobě, aby *k nim mluvil*.

Dvě kratičká podobenství. Království, v němž vládne Belzebul. Dům, kam přijde zloděj.

Království nemůže obstát, když v něm zuří občanská válka. V tomto království není vítěze, jen poražených. Tedy vláda krále, který rozpoutá občanskou válku, je sečtena. Jeho vláda končí.

I dům pod silným pánem může být vyloupen, když přijde někdo silnější a spoutá jej. Jak si nevzpomenout na proroctví Jana Křtitele, které říká: *Za mnou přichází někdo silnější, než jsem já*. A že Jan Křtitel měl sílu, která zvedla ze židlí řadu lidí; i nechali se pokřtít.

Všimněme si: Ježíš sebe zobrazuje jako zloděje, který v jiném z oddílů evangelisty Marka přichází na tajňačku v noci, aby okradl případného vládce našich domovů. A můžeme s radostí zpívat: Goliáš oloupen, veselme se, člověk jest vykoupen, radujme se. Ti přesilní Goliášové a Belzebulové, ta příšerná, obrovská monstra to mají sečtené.

Vraťme se zpět do domu, ve kterém probíhá náš příběh. *Amen, pravím vám, že všechno bude lidem odpuštěno, hříchy i všechna možná rouhání.* To je úžasné! Je tu velká šance, na druhou stranu veliký závazek. Kdo šanci odpuštění promarní, a kdo ji využije ke chvále Boží? Kdo šanci za odpuštění všech hříchů i rouhání využije k maximální efektivitě a produktivitě svého života, a komu život proteče mezi prsty?

Tak osvobozující a zároveň náročné je to odpuštění hříchů. Tak náročná je milost, kterou člověk získal, a přitom tak veliká, že člověku dává křídla.

To je to Pavlovské i Lutherovo „sola gracia“ – „pouhou milostí jsem to, co jsem“; jedna ze zásad reformace.

Jsme v adventu. Zjištění této milosti, tohoto daru je neobyčejně aktuální ve světě, kde se tak dbá na dokonalost. Jsme v adventu a znovu můžeme objevovat s novou naléhavostí šanci odpuštění, kterou jsme dostali. Milost není bianco šek. Je to šek, který zaplatil Ježíš.

To je prvá část toho, co Ježíš říká zákoníkům. *Kdo by se však rouhal proti Duchu svatému, nemá odpuštění na věky, ale je vinen věčným hříchem.* Tvrdá Ježíšova řeč. Soud vynesel: *vinen věčným hříchem.*

Možná, že se nám zdají Ježíšova slova příkrá a nekompromisní. Možná, že se nám tato slova zdají neurčitá, protože si na Ducha svatého nemůžeme sáhnout, ani není vidět. Jak poznáme, kdy se proviňujeme proti Duchu svatému? A je to opravdu tak nevratná záležitost?

Nejprve: Co vlastně ti nejbližší a zákoníci udělali špatně? Jedni říkali o Ježíši: je pomatený. Druzí říkali: je strůjcem zlého. Je to někdo, kdo chce ovládnout náš dům, aby se tam stal pánem. A to nemůžeme dopustit.

Ve skutečnosti zaměňovali dobré za zlé. Kdybychom to nazvali dnešními termíny, ti nejbližší i ti z Jeruzaléma šířili poplašnou zprávu, dezinformaci, že Ježíš je strůjcem toho zlého.

V prvním čtení jsme četli o příběhu ze zahrady Boží. Jak uvěřit, že Bůh je dobrý? Jak uvěřit, že Boží záměry se světem, člověkem, mají dobré úmysly? Jak uvěřit světu, tomu domovu, ve kterém žijeme, že je to bezpečné místo pro život?

To je to prvé. To druhé, co nám Ježíš chce povědět, je skutečnost. Nejde o mravnost, vždyť zloděj není z kategorie mravních hodnot. Ježíš odpouští nakonec vše, ale odpouštíme my vše, tak jako odpouští Ježíš? Přejeme druhým odpuštění, nebo si myslíme, že Bůh jim neodpustí, a tím zastavujeme odpuštění? Jsme těmi, kteří přejí věčný život všem, nebo bedlivě střežíme, kdo patří nebo nepatří do Božího odpuštění?

Tak je ten Ježíš pomatený, když toto nabízí všem, a nedbá na svou rodinu, na domov, kde se scházejí ti zbožní?

Hřích a rouhání proti Duchu svatému, věřím, je vlastně nepřejícnost spasení těm, kteří podle nás toho nejsou hodni. Jako bychom si mysleli, že Duch svatý při nich nemůže působit a provanout je svou mocí a láskou.

Pane, je advent, prosíme, obrať naše srdce i mysl, aby dovedly přijímat věčnost. Prosíme, ať přejeme odpuštění i spasení všem, i našim nepřátelům.

Amen.

Píseň: 438

Poslání:

Blahoslavený člověk, který obstojí ve zkoušce,
když se osvědčí, dostane vavříin života, jež Pán zaslíbil těm, kdo ho milují.
Kdo prochází zkouškou, ať neříká, že ho pokouší Pán.

Požehnání:

Milost Pána našeho Jezu Krista budiž s vámi se všemi.
Amen.

Píseň: 448